

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 26/12
V Lucemburku dne 15. března 2012

Rozsudek ve věci C-162/10
Phonographic Performance (Ireland) Limited v. Irsko, Attorney General

Provozovatel hotelu, který v pokojích šíří zvukové záznamy, musí výrobcům odvádět spravedlivou odměnu

Členské státy nemohou osvobodit tohoto provozovatele od povinnosti odvádět takovou odměnu.

Unijní právo¹ členskými státy ukládá, aby ve svých právních předpisech zajistily existenci práva výrobců zvukových záznamů vydaných k obchodním účelům na jedinou spravedlivou odměnu odváděnou uživatelem těchto zvukových záznamů za rozhlasové nebo televizní vysílání nebo jakékoli sdělování veřejnosti. Tato spravedlivá odměna však nemusí být odváděna v případě „soukromého užití“.

Phonographic Performance (Ireland) Limited („PPL“) je společností zajišťující kolektivní správu a zastupující práva výrobců zvukových záznamů ke zvukovým nahrávkám nebo zvukovým záznamům v Irsku.

PPL se obrátila na High Court (Commercial Division, Irsko) se žalobou proti Irskému státu, kterou se domáhala určení, že tento stát porušuje unijní právo v rozsahu, v němž vnitrostátní právní úprava osvobozuje provozovatele hotelů od povinnosti odvádět spravedlivou odměnu za užívání zvukových záznamů v hotelových pokojích v Irsku. PPL se rovněž domáhala náhrady škody vzniklé v důsledku tohoto nesplnění povinnosti spolu s příslušenstvím. Za těchto okolností položil irský soud Soudnímu dvoru několik otázek.

Ve svém dnešním rozsudku Soudní dvůr nejprve přezkoumal, zda provozovatel hotelového zařízení, který vybaví pokoje pro hosty rozhlasovými nebo televizními přijímači, k nimž rozvádí vysílaný signál, je „uživatel“, který ve smyslu unijního práva „veřejnosti sděluje“ vysílaný zvukový záznam.

V tomto kontextu Soudní dvůr připomněl, že již rozhodl, že pojem „sdělování veřejnosti“ předpokládá individuální posouzení a že pro účely takového posouzení je důležité přihlížet k několika doplňujícím kritériím, která nejsou samostatné povahy a navzájem spolu souvisí².

Mezi tato kritéria zaprvé náleží nevyhnutelná úloha **uživatele**. Jednání tohoto uživatele totiž představuje sdělení, pokud tento uživatel při plné znalosti důsledků svého jednání zprostředkuje svým zákazníkům přístup k rozhlasovému nebo televiznímu vysílání obsahujícímu chráněné dílo. Zadruhé Soudní dvůr upřesnil některé znaky, které jsou vlastní **pojmu „veřejnost“**. „Veřejnost“ tak musí být v tomto ohledu tvořena **blíže neurčeným počtem potenciálních posluchačů a dosti vysokým počtem osob**. Zatřetí Soudní dvůr rozhodl, že relevantní kritérium představuje rovněž **výdělečná povaha „sdělování veřejnosti“**. Je tedy třeba vycházet z toho, že veřejností, které je sdělení určeno, je jednak cílová veřejnost určená uživatelem, a jednak veřejnost tím či oním způsobem vnímavá vůči jeho sdělení, a nikoli náhodně „zachycená“.

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/115/ES ze dne 12. prosince 2006 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. L 376, s. 28), která vstoupila v platnost dne 16. ledna 2007. Touto směrnicí byla kodifikována a zrušena směrnice Rady 92/100/EHS ze dne 19. listopadu 1992 o právu na pronájem a půjčování a o některých právech v oblasti duševního vlastnictví souvisejících s autorským právem (Úř. věst. L 346, s. 61; Zvl. vyd. 17/01, s. 120).

² Rozsudek ze dne 15. března 2012, Società Consortile Fonografici (SCF) v. Marco Del Corso, [C-135/10](#), viz také [TZ č. 25/12](#).

V projednávané věci jsou přitom tato kritéria splněna. **Úloha provozovatele** hotelového zařízení, který vybaví pokoje rozhlasovými nebo televizními přijímači, **je totiž nevyhnutelná** v rozsahu, v němž mohou hosté takového hotelového zařízení zvukové záznamy poslouchat jen díky vědomému zprostředkování tímto provozovatelem. Dále je ve vztahu k hostům tohoto zařízení třeba uvést, že představují **blíže neurčený počet potenciálních posluchačů** v rozsahu, v němž je přístup těchto hostů ke službám daného zařízení v zásadě důsledkem vlastní volby každého z nich a je omezen pouze ubytovací kapacitou tohoto zařízení. Pokud jde o počet potenciálních posluchačů, Soudní dvůr již rozhodl, že hosté hotelového zařízení představují **docela vysoký počet osob**, takže je třeba je považovat za veřejnost³. Konečně, šíření zvukových záznamů v rámci rozhlasového nebo televizního vysílání provozovatelem hotelového zařízení **má výdělečnou povahu**. Jednání provozovatele hotelového zařízení směřující ke zpřístupnění díla vysílaného rozhlasem nebo televizí jeho hostům totiž představuje poskytnutí dodatečné služby, která ovlivňuje úroveň tohoto zařízení, a tím i cenu pokojů. Mimoto může přilákat další hosty, kteří mají o tuto dodatečnou službu zájem.

V důsledku toho je takový provozovatel „uživatel“, který „veřejnosti sděluje“ vysílaný zvukový záznam ve smyslu unijního práva.

Z tohoto důvodu je tento provozovatel **povinen odvádět spravedlivou odměnu** za šíření zvukového záznamu vysílaného rozhlasem nebo televizí **nad rámec spravedlivé odměny odváděné provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání**. Pokud totiž provozovatel hotelového zařízení sděluje zvukový záznam šířený rozhlasem nebo televizí v pokojích pro hosty, užívá tento zvukový záznam samostatně a přenáší jej odlišné veřejnosti, nad rámec té, které bylo určeno původní sdělení. Navíc na základě tohoto přenosu dosahuje hospodářského prospěchu, který je nezávislý na prospěchu dosahovaném provozovatelem rozhlasového nebo televizního vysílání či výrobcem zvukových záznamů.

Soudní dvůr rovněž rozhodl, že „uživatel“, který „veřejnosti sděluje“ zvukový záznam ve smyslu unijního práva, je i provozovatel hotelového zařízení, který vybaví pokoje pro hosty nikoli rozhlasovými nebo televizními přijímači, k nimž rozvádí vysílaný signál, ale jiným přístrojem, jakož i zvukovými záznamy v analogové nebo digitální formě, které mohou být s pomocí takového přístroje šířeny nebo poslouchány. Je tudíž povinen za šíření těchto zvukových záznamů odvádět spravedlivou odměnu.

Nadto podle Soudního dvora platí, že i když unijní právo omezuje právo na spravedlivou odměnu v případě „soukromého užití“, **neumožňuje členským státům osvobodit od povinnosti odvádět takovou odměnu provozovatele hotelového zařízení, který „veřejnosti sděluje“ zvukový záznam**.

V tomto kontextu Soudní dvůr upřesnil, že pro určení, zda se provozovatel hotelového zařízení může dovolávat omezení z důvodu „soukromého užití“, není relevantní, zda je užití díla hosty hotelového zařízení soukromé povahy, nýbrž zda je soukromé povahy užití díla tímto provozovatelem. „Soukromé užití“ chráněného díla sdělovaného veřejnosti jeho uživatelem přitom představuje *contradictio in adjecto* v rozsahu, v němž je povaha „veřejnosti“ z podstaty věci „nikoli soukromá“.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

³ Rozsudek ze dne 7. prosince 2006, SGAE, [C-306/05](#), viz také [TZ č. 95/06](#).

Obrazový záznam z vyhlášení rozsudku je dostupný na [Europe by Satellite](#) 📞 (+32) 2 2964106